

השבת של רבלי עוזמן מברסלב

עלון שצייח

טוב להגיד ולשיר נ נזו! נזזמן! נזזמן! מאובן לזכות לכל הישועות

צדיק

[מספר אוצר היראה - צדיק - קע"ז]

אפילו אלו שהם באמת שלוחי המלוה הגדול שהוא הצדיק, והצדיק צוה עליהם להשתדל לגבות חובותיו, דהיינו להזהיר ולהזכיר את הכל שיעסקו בעבודת ה' ובפרט בתפלה - שזה בחינת סלוק החובות וההלואות - אף על פי כן, אין להם כח עדיין לעשות ראש השנה, ולדון ולשפוט את כל אחד כפי מקומו, כי זה אינו יכול כי אם המלוה הגדול בעצמו, שאוחז בכסא הכבוד, ששם שורשי נשמות ישראל, והוא בחינת מקומו של עולם, והוא דייקא יכול לעשות ראש השנה, ולדון הכל לכף זכות, בחסד וברחמים גדולים.

חיי מוהר"ן

[חיי מוהר"ן - מעלת תורתו וספריו הקדושים, שפ"ו]

ספר [רבינו הקדוש] שדרכו היה שהיה מדבר תחינות ובקשות הרבה מאד לפני ה' יתברך, בשיבתו על השולחן בסעודה שלישית בחדרו, בינו לבין עצמו.

והיה מרבה לדבר מאד לפני ה' יתברך, עד שהתחיל לדבר מאליו תורה בלי כוונה כלל. והטה אזנו לדברי תורתו שיצאו מפיו אז, וראה שהם דברים יפים וראויים לאמרם. והן הן הדברים שאמרתי לפרקים במוצאי שבת, אחר הבדלה, היינו שאלו הדברים הם מהתורה שאמר בסעודה שלישית מאליו כנ"ל.

סיפור

[מספר שבחי הר"ן - אות רל"ב]

... שמעתי מפי אחד מאנשי שכמה פעמים נכנס אליו [אל רבינו הקדוש] ורצה לדבר עמו, ולא היה יכול לפתוח פיו לדבר לפניו מה שבלבו. ופעם אחת, היה עומד ומשמשו, והיה בדעתו לדבר עמו מיד, אבל לא היה יכול לפתוח פיו כלל; ואחר כך, צוה רבינו זכרוננו לברכה, שיושיט לו מנעליו לנעלם לכבוד שבת, כי היה אז אחר יציאה מהמרחץ בערב שבת, ואז בעת שהושיט לו מנעליו, ענה רבינו זכרוננו לברכה, מעצמו, ואמר לו:

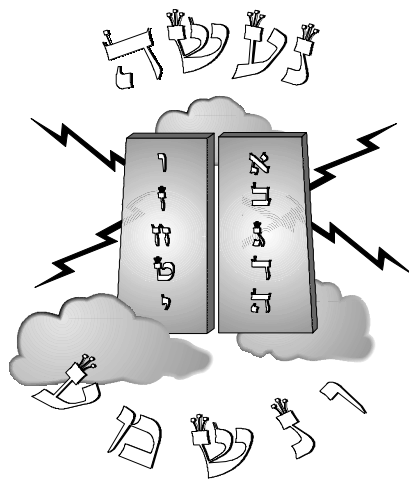
תרגיל עצמך לדבר לפני ה' יתברך, ואז תוכל אחר כך לדבר עמי גם כן.

ומאז התחיל להתנוצץ בחינת התגלות התורה. ואחר-כך, עסקו בזה שאר האבות והשבטים ובניהם וכו', עד שבא משה רבינו עליו השלום עם דורו שהיו כולם צדיקים, עד שעל-ידי ההשתוקקות והכיסופין שלהם נצטיירו כל אותיות התורה לטוב, ואז זכו לקבלת התורה (לקוטי הלכות - הלכות דם, הלכה א').

לא תנאף ... לא תגנוב ...

[לקוטי הלכות - הלכות גניבה ד', ט"ו]

עיקר תאוות ניאוף נמשך על ידי הגניבה של הבעל דבר, שגונב וחותר במחשבות האדם בכמה תחבולות וערמומיות וגניבות, עד שמביאו לידי הרהור, חס ושלום, כנ"ל. ועל כן נסמך **לא תנאף** אצל **לא תגנוב**, כי עיקר ניאוף על ידי בחינת גניבה של הבעל דבר, כנ"ל.

וזה בחינת: **אם ראית גנב ותרוץ עמו ועם מנאפים חלקך**, היינו שהפסוק מוכיח: **אם ראית גנב** - שהוא היצר הרע - **ותרוץ עמו**, ועל ידי זה: **ועם מנאפים חלקך**.

כי באמת היה ראוי לך לזוהר מאד מהגנב הזה, כי צריכין לשמור מחשבתו מאד מאד מהגנב הזה, ואתה לא די שלא שמרת עצמך ממנו, אף גם **אם ראית גנב ותרוץ עמו**, שנתרצית אחריו, רחמנא לצלן, ועל ידי זה **ועם מנאפים חלקך**, וכנ"ל.

על כן צריך האדם להיזהר ולהישמר מאד שלא יהיה כרוך אחר המחשבות רעות שמכניס בדעתו על ידי גנבותיו, רק ישתדל בכל כחו לגרש ולבער הגנב מקרבו, כי באמת הבחירה ביד האדם לגרשו, כי המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו ושם עיקר הבחירה, אשרי השומר מחשבתו היטב, קדוש יאמר לו.

וישאלו איש לרעהו שלום ...

[אוצר היראה - צדיק, קס"ב]

דרכו של הצדיק הגבוה מאד - שהוא בחינת משה, שהוא מוריד את עצמו ומקרב את עצמו כל כך לכל מי שיש לו איזה רצון להתקרב אל האמת - הוא מקרב את עצמו אליו כל כך, כאילו היה חברו ממש, כאילו הם איש ורעהו, אף שבאמת הם רחוקים זה מזה במדרגתם בלי שיעור וערך כלל, שזה בחינת מה שנטמר אצל משה ויתרו: **וישאלו איש לרעהו שלום**, ודרשו רבותינו ז"ל: מי הוא הקרוי איש זה משה, אף על פי כן קרא אז ליתרו רעהו.

ויחן שם ישראל ...

[אוצר היראה - שלום ואחדות, ט"ו]

כל החידושי תורה אמתיים הם צמצומים וכלים נפלאים להמשיך על ידם אור האין סוף בהדרגה ובמידה כראוי. אך לזה צריכין שיתחברו באהבה נפשות רבות מישראל ביחד. כי צריכין לזה כלים רבים, שאי אפשר שיתקנו כי אם על-ידי אלפים נשמות שמתחברים יחד באהבה כאיש אחד, עד שיוכלו לקבל בהדרגה כראוי אור הגדול הזה.

והכל כפי התגלות האור והמשכתו, שזה סוד מה שמתן תורה לא היה עד שנתקבצו ששים רבוא מישראל יחד באהבה ובשלום כמאמר רבותינו ז"ל על פסוק: **ויחן שם ישראל** וכו'. וכן אמרו רבותינו ז"ל על פסוק: **שובה ה' רבבות אלפי ישראל**, אין השכינה שורה על פחות משני רבבות ושני אלפים וכו' כי הכל כפי המשכת האור כנ"ל, שהוא כפי הקיבוץ של נפשות רבות מישראל באהבה ובשלום (לקוטי הלכות - תפלת המנחה, הלכה ז', אות נ"ד).

קבלת התורה ...

[אוצר היראה - תלמוד תורה, מ"ה]

עיקר התגלות התורה הוא על-ידי **חסד ואהבה והשתוקקות וכיסופין דקדושה**, שעל-ידי זה נעשין נקודות להאותיות ונצטרפין ונצטיירין אותיות התורה לטוב, וכל הצדיקים הקדמונים שהיו קודם קבלת התורה, כולם היו עוסקים רק בהשתוקקות וכיסופין דקדושה לה' יתברך, וזה היה עיקר עבודתם; עד שבא אברהם אבינו - שהיה ראש למאמינים וראש לנימולים; ועל-ידי זה זכה בשלמות יותר לבחינת ההשתוקקות והכיסופין הנ"ל, שהם בחינת חסד ואהבה, שזה מידתו של אברהם אבינו.

ואהיה תמיד כבוש תחת יד תלמידי חכמים
צדיקים אמתיים ולשמש אותם תמיד, עד
שאזכה להיות נכלל במידתו של אברהם
אבינו, עליו השלום, להיות שלם במידת
החסד באמת.

ותזכני ברחמיך לאמונה שלמה ולענוה
אמתיות, ואזכה להרגיש שפלותי באמת,
ואדע באמת כי **אנכי תולעת ולא איש**.
ותצילני ברחמיך מכל מיני חרפות ובויונות,
ותתן לי כח להתגבר על כל השונאים
והחולקים על האמת, לנצח אותם
ולהשפילם עד עפר.

ותזכני ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים
לאמונה שלמה באמת, ואזכה להאמין בך
ובצדיקיך האמתיים וביראי ה' האמתיים,
ולא יבא בדעתי שום הרהור ומחשבה
להרהר אחריהם, חס ושלום, מכל שכן שלא
יצא עתק מפי עליהם, חס ושלום, ולא
אדבר עליהם שום דיבור כנגד כבודם, רק
אזכה לכבדם ולפארם תמיד באמת, בגופי
ונפשי ומאד, בכל מיני כבוד ויקר ותפארת.

ותזכני ותעזרני ותצילני שלא יהיה נשמע
לאזני שום דברי תורה היוצאים מפי
תלמידי חכמים שאינם הגונים וכשרים,
שהם נקראין **תלמידי חכמים שדין**
יהודאין, ותרחיקני ברחמיך מהם, ולא
אשמע ולא אקבל תורה מהם, ותרחיקני
ותבדילני ותפרישני מגבולם, מהם
ומתלמידיהם.

ותציל אותי ואת זרעי ואת זרע זרעי ואת כל
עמך בית ישראל, מכל מיני התנגדות, חס
ושלום, כנגד יראי ה', שלא ימצא בנו שום
מתנגד וחולק על יראי ה' האמתיים, ולא
יתגלגל על ידינו, חס ושלום, שום חרוף
ובזיון כלל ליראי ה' באמת, רק נזכה
לכבדם בכל מיני כבוד, להחזיקם ולסומכם
בכל מיני סמיכה, ונזכה למסור נפשנו
ומאדנו עבור יראי ה' באמת.

מכתב

(מספר אבי הנחל ב' - מכתב ונ"ב)

קיבלנו גלוייתך ומאד החיית את נפשנו
בזה ששמענו משלומכם הטוב יתן ה'
לעתיד. האמא מרגישה טוב, ברוך ה', תודה
לאל על חסדו הגדול. ידידי מר שזר נסע
אתמול לארצות הברית, ואני לווייתי אותו,
והבטיח לי שישתדל בכל אפשרות
להתראות עם חותנך ועמך, למסור לך
דרישת שלום ממני, אולי תתקשר עם
כתריאל כך בנוגע לזה, בקשר להדפסת
הספר **אב"י הנחל**. אני אחכה עד שיחזור
מר שזר ארצה.

מוקדש לזווג הגון ומוצלח של
שרית בת חנה ה"ו

שתדע שהכל מאתו בהשגחתו יתברך לבד,
וזהו: **על הארץ הטובה**, כי **ארץ-ישראל הוא**
בחינת השגחה כידוע.

וכשמאמינים שהפרנסה באה הכל מה'
יתברך, בהשגחתו לבד בלי שום דרך הטבע
כלל, זה בחינת אכילת מן, וזה גם-כן בחינת
אכילת מצה בפסח בתחלת התקרבות
ישראל לאביהם שבשמים, כי מצה הוא
גם-כן בחינת מן, כמאמר רבותינו ז"ל, כי
על-ידי אכילת מצה בפסח נמשך דעת גדול
ויודעין שהכל בהשגחתו יתברך לבד;
ועל-ידי-זה עיקר התקרבות ישראל
לאביהם שבשמים.

עצות

(לקוטי עצות - מחלוקת ומריבה, יא"ב)

❖ המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי ה',
זה מחמת שמקבלים תורה מתלמידי
חכמים שאינם כשרים, שהם נקראין שדין
יהודאין, שהם מקבלין תורה נפולה שאין

לה כח להדריך את האדם בדרך הטוב
באמת, ואין משיגים שום תועלת על-ידי
תלמידי חכמים כאלו, אדרבא נופלים על
ידיהם לכפירות והתנגדות.

❖ על-ידי הכנסת אורחים תלמידי חכמים
אמתיים זוכין לאמונה, ועל-ידי-זה מתגבר
על המתנגדים הני"ל.

תפילה

(לקוטי תפילות א', תפילה כ"ח)

רבונו של עולם, אב הרחמן והחסד, זכני
ברחמיך הרבים שאזכה למידת החסד
דקדושה, ואזכה לאחוז ולהתדבק במידתו
של אברהם אבינו, עליו השלום, שהיה
עושה חסד כל ימיו.
ותזכני, ברחמיך הרבים, להכניס אורחים
הגונים בתוך ביתי, ויהיה ביתי בית ועד
לחכמים, שאזכה להכניס אורחים תלמידי
חכמים וצדיקים אמתיים לתוך ביתי,
ואזכה לקבלם באהבה גדולה ובכבוד גדול
ובשמחה רבה, ותזכני לעמוד לפניהם
ולשרתם ולשמם בעצמי בכל מיני שרות
ושימוש.

אחר-כך, בעת שזכה לדבר עמו, אז כשנכנס
אליו ורצה גם כן לדבר והיה קשה עליו מאד
לדבר, ענה רבינו זכרונו לברכה, ואמר:
גיבור אחד חגר מותניו לכבוש חומה חזקה,
ואחר כך כשבא אל השער, היה ארוג על
השער מטוה מקורי עכביש שסתם השער.
וכי יש שטות מזה שיהיה חוזר ממלחמתו
מחמת הסתימה של הקורי עכביש!?
(והנמשל מובן).

ואחר-כך, אמר לו: **העיקר הוא הדיבור,**
שעל ידי הדיבור יכולין לכבוש הכל ולנצח
כל המלחמות. ואמר: **אף על פי שיכולין**
להתבודד במחשבה, אבל העיקר הוא
הדיבור!

ומבואר הנמשל ממילא לענין מה שקשה על
האדם לדבר לפני ה' יתברך או לפני
הצדיקים האמתיים מה שבלבו, וכל זה
מחמת בושה וכבודות שלו, שאין לו עזות
דקדושה, בודאי הוא שטות גדול כי הלא
הוא רוצה לכבוש בדבורו מלחמה חזקה
שהוא מלחמת היצר, ועכשיו כשהוא סמוך
לדבר, ולכבוש ולשבר חומות ולפתוח
שערים על ידי הדיבור, ובשביל מניעה קלה
מחלישות דעתו וכיוצא, ימנע, חס ושלום,
מלדבר! כי הלא המניעה הזאת נחשבת
לסתימה של קורי עכביש כנגד החומות
שרוצה לשבר בדבורו.

גם ספר לי האיש הני"ל, שרבינו צוה לו
שיהיה לו התבודדות שתי שעות ביום: שעה
אחת שילך וישתוקק ויכין עצמו לדבר,
ויערך לבו לכך, אחר כך ידבר שעה אחת.

אכילה

(מספר אוצר הידיאה - אכילה - א')

אכילה ושתיה וברכת הנהנין ומאכלות
אסורות.

כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל
מוצא פי ה' יחיה האדם. ואכלתם אכול
ושבעו והללתם את שם ה' אלקיכם אשר
עשה עמכם להפליא ולא יבשו עמי לעולם.

מאכל ישראל צריך להיות בקדושה גדולה
מאד. כי כשאינו אוכל בקדושה, על-ידי-זה
נפגם הדעת של אמונת ההשגחה, ונופל
בטעות של חכמת הטבע, חס ושלום, כמו
שכתוב: **פן תאכל ושבעת וכו'.** ואמרת
בלבבך, כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל
הזה, דהיינו שתולה בטבע, חס ושלום,
וכאילו הפרנסה באה בכחו ועוצם ידו ואינו
מודה בהשגחה. ועל זה סיים הכתוב: **וזכרת**
את ה' אלקיך וכו', היינו שהכל בהשגחתו
יתברך לבד.

ועל-כן, צריכין ישראל לקדש את מאכלם
מאד, וזה בחינת כמה מצוות התלויות
במאכל ובמשתה, וזה בחינת **ואכלת ושבעת**
וברכת וכו', שתברך את ה' אחר האכילה,